

The Great Divide

Bij de sluitingsrit van 2018 fietste ik naast Jos Coppelmans. Hij was toen net terug uit Amerika en vertelde vol vuur over de The Great Divide, een tocht van Banff (Canada) tot aan de Antelope Wells, een plaats op de grens tussen de Verenigde Staten en Mexico. Ik had voor 2019 al een langdurig verblijf in Amerika en Canada gepland, wilde op eigen motor een roadtrip maken. De route stond ongeveer al vast: Montreal – Toronto – Edmonton – Vancouver – Seattle – San Francisco – New York – Boston – Montreal. Het gesprek met Jos zette echter alles op zijn kop en na wat lezen op internet veranderde het plan snel.

Nu nog redelijk gezond, had fietsen toch mijn voorkeur, de motorrit kon altijd nog!

**U.S. Customs and
Border Protection**

**Antelope Wells Border Station
Antelope Wells, New Mexico**

En zo vertrok ik niet al in mei 2019 voor een lange motorrit maar pas in augustus 2019 voor een prachtige fietstocht. Voor familie en andere belangstellenden hield ik op Polarsteps een dagboek bij. Dat heb ik een beetje bijgewerkt tot het verhaal hieronder.

De tocht heb ik georganiseerd gereden met Bike Dreams. Je bent dan ruim zeven weken onderweg, je kunt per

week inschrijven maar ook voor de hele route. Na elke week is er een rustdag, ook wel vertrek- of aankomstdag als je maar een deel van de route fietst. Hieronder heb ik de tocht ook in zeven etappes beschreven. De hele route is ruim 4500 km lang met 60000 hoogtemeters. De gemiddelde dagafstand komt dan uit op ruim honderd kilometer, met 1200 hoogtemeters. Het zijn vooral gravelachtige wegen, afgewisseld met asfalt en single track. De route loopt ongeveer parallel aan de Continental Divide, de waterscheiding die van noord naar zuid door Canada en Amerika loopt. De ene zijde van de Divide watert af naar de Atlantische Oceaan, de andere naar de Stille Oceaan. De wandelroute volgt de waterscheiding heel nauwkeurig, de fietsroute iets minder maar passeert de Divide vrijwel dagelijks, soms wel drie of vier keer. De meeste deelnemers rijden op een mountainbike, sommige op een gravelbike of een tussenvorm. Mijn fiets is dat laatste (racy titanium frame, cowchipper stuur, verende vork). Het hogere gewicht op de koop toenemend heb ik voor een Rohloff naaf gekozen. Ondanks de pech van de eerste fietsdag zou ik dat weer doen. Ik heb, behalve kettingonderhoud, niets aan de aandrijflijn gedaan. Andere deelnemers heb ik op meerdere rustdagen ketting en tandwielen, soms zelfs ook de derailleur zien vervangen.

Georganiseerd houdt bij Bike Dreams het volgende in: bagagetransport, lunch halverwege, verblijf op voornamelijk eenvoudige campings (niet altijd een douche (!), altijd wel een riviertje/meertje/tuinslang) en soms een hotel en een voortreffelijke catering met ruime maaltijden in de ochtend en avond.

Canmore (acclimatisatiedagen)

De eerste dag zit erop! Vrijdagmiddag met wat gepruts de fiets in de doos gekregen, paste net. Afscheid op Schiphol genomen van Karin en Pleun en daarna de meest voorspoedige reis ooit. Vrijwel geen controle en in Calgary ging het zo snel dat ik de transferbus naar Canmore een uur eerder kon nemen. Daar blijf ik tot vertrek, woensdag aanstaande. Nu duf achter een grote bier en hopen dat het snel 21.30 wordt, dan mag ik slapen.

Na 14 uur slapen was de zondag kort. Fiets in elkaar gezet, klein ritje gemaakt. Rest van de dag gelummeld, beetje gelezen en vanaf 16.00 uur naar de regen gekeken. Voortaan bij het fietsen telefoon maar meenemen, nu alleen lijntjes van wat ik gelopen heb, zie ik op Polarsteps. Canmore is een leuk plaatsje, wel hoog quinoa-/speltgehalte. Lunchtentje had 14 soorten rooibosthee; need I say more?

Maandag was een regendag. Rond de middag trok het open en ben ik naar Banff gefietst. Tot aan de eerste huizen was het droog maar toen ging de kraan boven echt goed open. Zeiknat een foto gemaakt bij het Banff Springs Hotel, het officiële startpunt van de Continental Divide. Me nog even verwonderd over de vele Japanners in Banff en toen ongeveer dezelfde weg terug naar Canmore genomen. Ik had een onverharde trail kunnen kiezen maar heb omdat het bleef regenen gekozen voor het snellere asfalt. Inmiddels ongeveer zes deelnemers gesproken. Vandaag ook Gerdi, onze kok gezien; ze had er net als Pim F zin an, zei ze.

Canmore - Whitefish

Op woensdag 14 augustus dan de echte start! Een beroerde start ook. Na 3 km wilde mijn fiets niet meer schakelen. Terug naar Canmore waar de fietsenmaker iets eerder dan 10.00 open wilde gaan. Na het gebruikelijke moeilijk kijken, was hij toch zo aardig om het te fixen. Iets na 10.30 alsnog op pad, ruim anderhalf uur na de groep. Tot de lunchstop alleen gereden, niet leuk. Direct klimmen en daarna 10 km technische single track (= pad waarvan ik zou zeggen: prima wandelpad). Na de pauze bijna de helft nog ingehaald. Wel als enige een grizzly gezien. Wordt gewaarschuwd door een ranger anders was ik hem misschien wel voorbijgereden. Stond rustig langs de kant van de weg bessen te eten. Verder nog twee grote moose en wat klein spul. Landschap was prachtig, foto's zijn niet meer dan een impressie. Grootste verrassing was wel dat er op de bushcamp toch een douche is. Dus straks fris de nieuwe slaapzak in!

De eerste nacht in de tent was wennen, misschien was het ook de spanning van de eerste dag. Het ochtendritueel is streng, 7.00 of 7.30 ontbijt en uur later weg. Voor het ontbijt breek je je tent al af. Ontbijt was copieus maar ook koud. Dikke trui en donsjasje aan! Amper op weg direct drie beren gezien. Mooie route, eerst over de Elkpas, gemeen steil en daarna de hele dag 'roll on, roll off', steeds even

klimmen en dan met een rotgang naar beneden. Vandaag een eigen lunchstop geregeld, de lunchbus mocht niet op de route komen. De nacht brengen we door op gemeentecamping, straks eten van de BBQ.

De route naar Sparwoord was relatief kort. Het was wel veel single track met af en toe een geblokkeerde weg. Met vereende krachten een paar keer alle fietsen onder een boom door getrokken. Stuart - op en top private educated Brit - hoorde iets sissen, dacht dat het een band was maar het was zijn berenspray; hij kan prima vloeken weten we nu. Op een langer stuk asfaltweg kwamen een paar groepjes samen. Ik weet nu al wie de grootse

wieltjesplakkers zijn en met wie je lekker kunt doorkachelen. Het niveauverschil is sowieso groot, benieuwd hoe dat bij de grotere fietsafstanden zal gaan, zeker met windje tegen. De etappe vanuit Sparwoord is de eerste lange dag, 137 km. Op het eind van de dag wacht een bushcamp met één voorziening; een koude rivier met, naar verluidt, wel helder water!

Het regende in Sparwoord van vrijdagavond 18.00 uur 06.15 de volgende ochtend. Weinig mensen zonder waterschade, in ieder geval iedereen een natte tent. Door de zware regen zou de grote truck waarin de bagage en keuken vervoerd worden waarschijnlijk bush camp niet kunnen bereiken. Andere route dus, lastig met veel single track door de modder, over gladde wortels en akelig smalle paadjes langs een afgrond. Door bosbouw konden we ergens niet verder en moesten we de fietsen lopend de heuvel op sjouwen. Dan is een kilometer best lang! De nacht brengen we door op -3 sterren camping met een koude douche en één toilet. Gelukkig wel de tent nog kunnen drogen. Morgen de grens over!

De dag naar Eureka, eerste stop na de grens, was een gemakkelijke dag, geen gekke single tracks maar gravelweg of zelfs asfalt. Lunchstop werd ruim voor 11.00 uur al bereikt. Daar uurtje in de zon gezeten en vervolgens naar de grens gereden. Ging redelijk soepel, inclusief wachten in de rij waren de Europeanen er met een uurtje doorheen. Voor de Amerikanen van de groep ging het veel sneller. Het landschap is hier in Montana weidser dan de we de laatste dagen hadden. Vooral rechte wegen, uitgestrekt grasland en hier en daar een huis. We slapen in een hotel, lekker luxe na een weekje kamperen.

Vandaag naar Polebridge gefietst. Ruim 90 km en 1200 hoogtemeters. We zijn nu aan de rand van Glacier National Park, omringd door hoge bergen. Vanmorgen over de Whitefish pass gegaan, gaandeweg werd de weg steeds slechter, de laatste 3 km een soort breed geitenpad met flinke keien. Afdalen is dan spannend maar wel leuk, met 50 of meer over keien en gravel naar beneden stuiten. Weer samen gefietst met Clive (Wales) en Dana (North-Carolina). Lijkt een bondje tot Mexico te worden.

Vandaag de luxe van een nieuwe koersbroek. Zo simpel kan het leven zijn. Er zijn eigenlijk maar twee zorgen op een dag. Kan ik voor het fietsen naar het toilet en heb ik eten genoeg. Tot nu toe gaan beide goed!

Vanmorgen in Polebridge een natte tent ingepakt - dauw, geen regen - en ontbeten met donsjas aan. Onderweg snel warm, de eerste dertig kilometer liep het op. Idyllische lunchplaats en na een snelle afdaling nog een kilometer of dertig op en neer. Laatste deel, langs het meer van Whitefish was erg mooi. Leuk stadje, ook hier veel bric-à-brac met een organic sausje. Gelukkig rijdt iedereen nog wel een dikke 5 l auto dus dat compenseert weer. Net gegeten met Jos, huisarts en actief blogger in Medisch Contact, Wilbert (organisator) en Joost en Koby, een Vlaams stel. Was gezellig en de alcohol vloede rijkelijk. Kortom, prima dagje! Morgen de eerste rustdag, ben er nog niet echt aan toe maar laat het toch maar tot me komen.

Whitefish - Butte

Met een veel kleinere groep zijn we vanmorgen vanuit Whitefish vertrokken. Acht (of negen) fietsers deden alleen de eerste week mee en er is maar een nieuwe bijgekomen, aardige man maar ook een plakker. De route was mooi, veel bos. Helaas maar weinig mooie plekken om een foto te maken. Route was beetje glooiend, tot 40 km voor het einde, toen een lange onverharde klim en vervolgens dalen tot Swan Lake. Met het vaste trio waren we als eerste binnen. Behalve een camping en deze oude handelspost is er niks. Lekker rustig dus! Het was vandaag qua afstand en lengte precies een gemiddelde dag; krap 110 km en 1200 hoogtemeters (ongeveer 200 viaducten).

We zijn vandaag van Swan Lake naar Lake Holland gefietst, klinkt als thuis maar toch anders. De moose (pluchen hert) fietste vandaag met me mee. Dat is een mascotte die per dag van eigenaar wisselt. Bij het avondeten vertel je wat de moose zoal meegemaakt heeft en draag je hem over aan de volgende. Die mag je zelf kiezen. Fietsen ging weer goed, begon fris met mooie ochtendnevel maar gaandeweg weer blauwe lucht en aangenaam warm. We waren opnieuw ruim voor de rest binnen. Alleen maar gravelwegen, op en neer en uiteindelijk toch weer 1200 hoogtemeters. Gravelwegen heb je in veel soorten, van weinig tot veel los grind en van vrij vlak tot vol met gaten. Gravel met een wasbord rijdt het slechtst. Vanmiddag in het meer gezwommen. Een douche is er niet. De bijzonder irritante eigenaresse van de camping heeft echter kapsones alsof het een vijfsterrenhotel is. Onaardige dikke muts met veel vlees (lees: vet) en tattoos; wil ik allemaal niet zien. Morgen een kort ritje, daarna drie lange dagen.

Kort dagje vandaag, halve rustdag eigenlijk. Iets na twaalfen al binnen, Seeley Lake heeft het plaatsje waar we de nacht doorbrengen.

Voor het eerst boven de 2000 m geweest, gaat nog vaak gebeuren de komende weken. De klim was mooi, geleidelijk oplopend en de uitzichten steeds weidser. Laatste deel, en ook het eerste deel van de afdaling was een mooie single track, af en toe griezelig dicht langs de afgrond. Laatste deel van de route ging door gebied waar twee jaar (?) geleden grote bosbranden waren. Mooi om te zien dat de natuur weer herstelt van dat vernietigende geweld. Seeley Lake is een klein stadje met joekels van boten op het meer en dikke pick-ups in de straten. Veel klein geschapen mannen met compensatiedrift denk ik. Op wie ze indruk zouden moeten maken heb ik overigens niet kunnen ontdekken

Na een prima nacht in de tent - voor het eerst wakker door de wekker - naar Lincoln, Montana gefietst. Deels in bos, deels ook door open gedeelten. Al snel een serieuze wegafsluiting maar met wat hulp kwam bijna iedereen met droge voeten over. Twee pittige klimmetjes, o.a. de Huckleberry pass. Weinig wild vandaag, stuk of tien reeën. Net voor 15.00 uur binnen, als eerste mooi plekje kunnen uitzoeken. Lig aan een kabbelend beekje. Hierna drie dagen hotel! Ben er inmiddels achter dat ik van de groep een van de drie ben die nog werkt. De rest is gepensioneerd of heeft de schaapjes voor die tijd al op het droge gekregen. Stuart is dat wat betreft spekkoper, hij is pas 49 en hoeft niet meer te werken. Zijn vrouw denkt daar overigens anders over.

Bij het ontwaken vanmorgen zat er voor het eerst een laagje ijs op de tent. Verder niet echt mijn dag. Toen ik naar het toilet liep, schoot het in mijn bil en linkerbeen en kostte het me vijf minuten om 80 m af te leggen. Terug naar de tent gestrompeld en daar boven op mijn bril gaan zitten. Met veel moeite opgebroken en ingepakt (natte tent) en vervolgens met zes brufen de dag doorgekomen. Er was een detour in verband met een afsluiting met daarna eindeloze 'vergadersessies' over links, rechts of toch maar links. Het steeds opstarten was een ramp en toen ik op een gegeven moment een bordje Helena 29 mijl rechtsaf zag staan, ben ik mijn eigen weg gegaan. Ruim vijf kwartier later waren we - vier anderen gingen mee - in Helena. Even lekker doortrappen op een goedlopende asfaltweg was ook wel lekker voor de pijn. Bril weer

in model laten brengen maar niet nadat ik voor de 'Montana eyecare' nog even gestruikeld was met als resultaat een mooie diepe schaafwond op de rechterknie. Avond was verder prima. Jeff, een van de deelnemers woont hier, en had ons uitgenodigd voor ijs en koffie. Leuk einde van een verder wat mindere dag. Morgen naar Butte, 122 km en 1800 hoogtemeters.

Met duidelijk minder last opgestaan vanmorgen. Voor alle zekerheid wel een langere route gekozen om een bonkig stuk single track te vermijden. Net geen 131 km en bijna 1900 hoogtemeters. Volgens de Garmin zou ik 5100 kcal verbrand hebben. Lijkt me wat veel maar het waren er wel meer dan op een dag 'at the office'. Route was mooi, weinig asfalt (tarmac heet dat hier), veel gravel. Klein stukje over interstate 15, heel bijzonder maar het mag. Koffiestop werd colastop in Jefferson City. Omdat Clive en Dana wel voor de single track kozen vandaag met Koby, Joost en Jos gefietst. Rustig aan gedaan en voor de twee J's waren de laatste 15 km de martelgang van kromme Leendert. Niet meer vooruit te branden dus. Morgen weer rustdag, week twee is voorbijgevlogen.

Butte – Colter Bay

Dream on. Dit nummer - van Aerosmith - werd gedraaid op het afscheid van collega Peter die vandaag precies een jaar geleden overleed tijdens een rondje hardlopen. Ik heb het nummer het afgelopen jaar vaak gedraaid in de auto, meestal zo hard dat de deuren ervan trilden. Niet dromen maar doen, dat is ook een beetje waarom ik hier ben. Een echte rustdag verder. Uitgebreid ontbeten met Stuart en Garry, wasje gedraaid en verse sealant in de tubeless banden gedaan. Dat was het wel.

In de wereldstad Wise River aangekomen, er wonen 40 mensen. Beetje bewolkte dag, lekker fietsweer dus. Een deel van de route staat bekend als 'the wall'; ik kwam wel fietsend boven maar de afdaling toch maar deels lopend gedaan. Het ging ongeveer 45 graden over een geitenpad naar beneden. Vanmorgen weer een beer gezien, hij kuierde op zijn gemak een stuk voor ons uit over de weg. Verder een mooie dag met mooie vergezichten en twee steile klimmen. Gewoontegetrouw als eerste binnen met alle voordelen van dien (mooie kampeerplek, als eerste onder de douche en dat is met een boiler wel handig).

Vanmorgen, op 1700 m hoogte, was het weer knap koud. Gekookt eitje bij het ontbijt maakte veel goed en toen op weg voor een relatief gemakkelijke fietsdag, ruim 90 km en alleen maar asfalt. Na de klim tot 2400 m een snelle afdaling richting lunch. Daar met de Amerikaanse clan (Jim, Tom, Mark en Steve), aussi Gerry en Stuart een uurtje in de nabije hot springs gezeten; twee grote baden (37 en ruim 40 graden) en een klein badje van 45 graden.

Heerlijk, ook omdat het

bushcamp is vandaag. Na het badden als een dolle de laatste 35 km alleen gefietst. Was ff lekker, alleen in overweldigend mooi en weids Montana. Net nog het spookstadje Bannack bezocht, restanten van de goldrush. Bij ons zouden we een grote bulldozer bestellen maar als je, zoals hier, weinig geschiedenis hebt, koester je het en.....verwordt het tot een toeristische attractie.

Mooie dag, eindigend in Lima. Opgestaan bij -2, koud dus. Campground met één toilet, dringen voor 'deload'. Via old Bannack Road geleidelijk naar boven door een mooi alpien landschap en het venijn zat in de staart, steile passages en wind tegen. Dana ging halverwege stretchen(? , of wtf zoals ze hier zeggen) en met Clive als eersten bovenop de pas. Daar was de lunch. Te lang gezeten - een uur - en toen met vierkante benen naar beneden. Na een tijdje door een prachtige kloof, windje tegen maar goed te doen. De laatste 15 km waren de knollen bij Clive en Dana op, met de wind tegen waaiden ze er zelfs bij 25 km/uur al af. Nu, na 130 km, in een motel, voor 55 dollar verkozen boven de tent. De badkamer heeft sporen van minimaal drie moorden maar deze jongen ligt lekker in een bedje deze nacht. Lima ligt op 1900 m hoogte, toen net de zon wegzakte - prachtige kleuren! - werd het direct tien graden kouder. Morgen rijden we Montana uit, na een nachtje Idaho volgt dan cowboystaat Wyoming.

Prima nacht in het motelbed. In de tent slaapt het prima maar ik word wel steeds wat stijf wakker en nachtelijk plassen is vanuit de tent ook een mindere belevenis, zelfs voor die paar passen. De zware dag van gisteren was door bijna iedereen slecht verteerd.

Het grote PHPD is begonnen. Mijn benen waren goed, voel me met de dag fitter. Was bij het begin vooral geestelijk moe, iets te hard gewerkt de laatste maanden. Vandaag de dag

met tot nu gemiddeld de slechtste wegen, alle ellende van wasbordgravel, keien, los zand en een dikke laag verse gravel is voorbijgekomen. Mooi groen landschap vandaag, veel kuddes met vleesvee. Hier wordt niet gemolken, de kalfjes blijven bij de moeder. Dana en Clive hadden het moeilijk vandaag. Dana bleef bij de lunch achter en Clive gaf even later aan ook niet meer te kunnen volgen. Plakken vond hij erger dan alleen fietsen zodat ik het laatste deel alleen gefietst hebt. Om 15.00 uur was ik op de camping in Henrys Lake, Clive ruim een kwartier later en de laatste kwam om 18.30 binnen. Toen had ik al een paar biertjes op 😊. Morgen een korte dag maar - het zal eens gemakkelijk zijn - een lang stuk met 10 cm of meer los zand (vulkaangruis eigenlijk). By the way, voor wie het niet weet; pijntje hier, pijntje daar.

Mooie dag vandaag! De passage met vulkaangruis viel mee. Het was als leren fietsen; ver vooruitkijken om de rechte lijn vast te houden. Deed je dat niet dan reed je je vast als ware het trekkertrek. De route liep iets westelijk van Yellowstone met op het laatst ook zicht op de Tetons. De weg liep toen hoog langs de meanderende Warm River. Van boven zag je het wisselend blauwe en groene water, de zon zorgde voor een glinsterend effect dat alle kleurschakeringen extra mooi maakte. Vandaag bushcamp, de Warm River als douche. Zoals vaker, dekt ook deze vlag de lading niet; het was ijskoud. De noodzaak om even te badderen was er wel, het vele stof had zijn sporen wel nagelaten.

Vanmiddag in Teton National Park aangekomen. Ik was hier eerder in 1994, tijdens mijn eerste reis in Amerika. Net als toen in een cabin, zondagavond nog snel gereserveerd; geen zin om op de rustdag in / rond mijn tent te zitten. Bleek de laatste vrije cabin geboekt te hebben. Joost en Koby zijn bij me ingetrokken. Koby keek zo zielig toen zij bij de receptie hoorde dat het 'volzet' was, dat ik over mijn gulle hart gestreken heb. Schandalige prijzen hier en veel is al een jaar vooruit geboekt! De eigenaar moet zich de ballen uit de broek lachen. De route dan; erg mooi en afwisselend maar ook erg bumpy met kilometers lang wasbordgravel. Vanmorgen nog kort door mooi akkerbouwgebied gereden waar volop geoogst werd (graan). Flinke opbrengsten dankzij het irrigatiekanaal denk ik. Later op de dag vooral bossen met af en toe open zicht op het Tetongebirge. De laatste 25 km was vers, stinkend en nog iets plakkerig asfalt. Een gluiperig klimmetje 15 km voor het eind deed de benen nog even flink pijn. Al drie weken op pad, voel me goed en heb veel zin in wat nog komen gaat.

Rustdag in Colterbay doorgebracht met lezen, lummelen en nog een beetje werk. Lekker dagje. Net kennis gemaakt met Rob, fietst mee tot de grens. Vorig jaar heeft hij de eerste drie weken gedaan. By far de jongste nu, 40 jaar oud. Morgen weer verder, het begint rustig maar daarna drie loodzware dagen. We'll see!

Colter Bay – Steamboat Springs

Teton NP ligt alweer achter ons maar de eerste kilometers hadden we af en toe nog zicht op het gebergte. Afwisselend dagje; bos, open terrein en diverse soorten ondergrond, van goed tot bedenkelijk. Lange klim naar ruim 2800 m, erg mooi maar de lunchstop bleef net iets te lang uit. Daarna gelukkig vooral afdalen, in volle vaart naar beneden. Als het gravel dan ineens erg los wordt, blijf je maar net continent. De nieuwe deelnemer, Rob, is bergop niet bij te houden. Achttien jaar jonger en 9 kg lichter; daar valt niet tegenop te fietsen. Zelfs niet als je jezelf wijsmaakt dat de jaren nog weinig vat op je hebben (quod non). Morgen bijna 150 km, waarschijnlijk deels in de regen.

Vanuit Lava Mountain Lodge vertrokken met wat gespetter dat gelukkig niet doorzette. Dreiging was er wel de hele dag, geen zon vandaag. Na een afdaling de mooie Union pas beklommen, net wel of net geen 3000 m hoog; de Garmin's gaven geen eenduidige cijfers. Volgens Strava heb ik de pas dit jaar het snelst beklommen, en als vierde aller tijden! Ik sluit niet uit dat Strava iedereen die illusie gunt maar mijn kinderhand is vandaag in ieder geval gevuld. Na de top hobbelde het kilometers lang door, hier en daar een koe als toeschouwer. Uiteindelijk toch afgedaald, of het een weg was of louter lukraak neergekwakte keien weet ik nog steeds niet. Laatste 70 km was ouderwets bikkelen met de wind tegen. We waren met vier, Rob was ook mee, tijdje redelijk doorgedraaid in een waaier maar de laatste tientallen kilometers was het kaaskoppentijd. Wij bereikten Pinedale nog net droog, iedereen na ons zat in fikse buien.

De tweede van de drie (bijna) 150 km dagen op rij, vandaag inclusief ruim 1500 hoogtemeters. Bij de lunchstop had ik even bereik en heb ik mijn ouders aan de lijn gekregen. Zondag zijn ze 60 jaar getrouwd, groot feest en ik ben er niet bij...., moest wel een paar keer slikken tijdens het gesprek. Hoop morgen te kunnen FaceTimen maar met 150 km 'unpaved' weg heb ik weinig hoop. De route was uiteraard weer mooi. Nog een paar cowboys gezien die een stier van de kudde isoleerden en

vervolgens vingen met een lasso. Zoontjes cowboy waren er ook bij, jochies van een jaar of tien die in het zadel geboren leken te zijn; jaloersmakend behendige ruiters, nu al. Atlantic City klinkt groter dan het is, 58 inwoners volgens het plaatsnaambord. Je zou er maar geboren worden. Als de benen morgen goed voelen, ga ik voor 220 km. Bonus: extra rustdag!

De dag begon om 04.45, vertrek 06.30. Dat vroege tijdstip was gekozen met het oog op weersverwachting - regen en onweer in de middag - en de mogelijke keuze om vandaag ook de etappe van morgen te fietsen. De etappe van zondag was 150 km onverhard, roll on/roll of - op en neer en netto nauwelijks stijgen of dalen maar wel gewoon 1300 hoogtemeters. Na een uur of twee gelukkig mijn ouders in beeld kunnen

zien en spreken; hoogtepunt van de dag. Etappe eindigde in Great Divide Basin, de enige plek in de Verenigde Staten waar het water niet afwatert naar of de Atlantische Oceaan of de Stille Oceaan. In de Basin was de pick up naar Rawlins waar we twee nachten verblijven. Keuze voor de pick up houdt in; morgen in het busje terug en dan alsnog de ruim 65 km naar Rawlins fietsen, overwegend vlak met paar kleine klimmetjes (400 hm). Ik voelde me echter goed en heb die kilometers in 1.49 uur afgeraffeld. Gemiddeld bijna 36 km per uur, op een dikkebandenfiets, was ik best trots op! Bijna kaarsrechte weg, stromende regen, wind en links en rechts inslaand onweer. Vast niet verstandig om dan te fietsen maar heb me niet vaak zo goed en sterk gevoeld. Met mij hebben nog twee anderen de 215 km volgemaakt. Garry - gekke Aussi maar enorme doorbijter op een fiets als een tank - was een half uur na me, Wilbert tweeënhalf uur. Net gezellig gegeten met de Nederlandstalige club, prime rib en genoeg alcohol. Mooie dag!

Over Rawlins kan ik kort zijn. Meer actie dan een van kleur wisselend verkeerslicht en een traag passerende goederentrein is er niet. Veel leegstand, veel verkrotting. Het dagelijkse onderhoud aan de fiets gedaan. Dat is niet meer dan de ketting met een droge doek schoonmaken en daarna een beetje olie erop doen. Sommigen staan elke dag hun fiets schoon te spuiten, ratio ervan ontgaat me. Een fietser is zelfs dagelijks in de weer met WD40. Volgens de site kun je dat voor meer dan 2000 toepassingen gebruiken (google en verbaas je) maar dat het je ketting en lagers naar de knoppen helpt staat er niet bij. Rest van de dag was rustig; eten, lezen, appen, bellen en nog een beetje gewerkt. Ook altijd wel fijn na een paar dagen met niet veel meer dan fietsen, eten, poepen en slapen.

Vanuit Rawlins onverwacht een pittige dag en dat kwam door de wind. De eerste 70 km was het kaal en open en stond er een windje 5 met uitschieters naar hoger tegen. Bikkelen dus! Lunch was net na het open deel en toen volgde er een mooi stuk door een bos. Dat eindigde in de Aspen Alley, een mooie weg omzoomd door espen. Over een paar weken kleuren de bladeren van de espen goudgeel. Na ampel beraad

besloten daarop niet te wachten. Het bos uit begon het hard te regenen, zo hard dat het aanvoelde als speldenprikken. Na 25 km trok het open en waren we ongemerkt in een compleet ander landschap beland, heuvelachtig maar dan wel op 2000 m hoogte. Als toetje vandaag een kilometer of 10 modderige gravel maar ons verblijf in Ladder Ranch maakt alles goed. Het huis/de boerderij wordt voor een habbekrats beschikbaar gesteld aan fietsers en wandelaars die de Continental Divide fietsen of wandelen. Samen met mijn fietsmaten van vandaag - Rob en Clive - slaap ik een bijgebouw. We hadden eerste keus, ruim voor de rest binnen. Dana is uit het bondje gevallen; keihard en onverbiddeijk zijn we!

Op papier een van de zwaarste weken zit erop. Vandaag een koude, natte dag. De eerste tien kilometer was het nog droog, daarna voortdurend regen en hagel. Door de nattigheid wordt de toplaag van de weg dan modderig. De zware veewagens en vrachtauto's die boomstammen vervoeren rijden het vervolgens, vooral in de bochten tot een zompige laag. Door de regen weinig foto's kunnen

maken. Gelukkig nog wel bij droog weer cowboys in actie gezien. Het vee gaat richting slachthuis of winterverblijf. Nog langer buiten laten leidt er, althans dat denk ik, toe dat de nachtelijke kou ervoor zorgt dat de runderen hun reserves (lees: vlees) gaan verbranden om op temperatuur te blijven. Verder zijn de wegen nu nog begaanbaar en als het begint te sneeuwen niet meer. Steamboat is een leuk stadje, was er ooit eerder met Karin. Gelukkig in een hotel, nu in een tent is niet erg aantrekkelijk. De was draait al, hoef ik dat morgen niet meer te doen.

Gisteravond met de hele groep in een restaurant gegeten. Mooie toespraakjes van de vertrekkers, Mark, Garry, Koby en Joost. Was mooi, de saamhorigheid is de afgelopen weken snel gegroeid. Vandaag het grote niets doen. Op een fietsdag gaat alles snel en efficiënt, vanmorgen was ik na opstaan, douchen en ontbijt al bijna drie uur verder. Leuke rondleiding gehad in de Moots fabriek. Beetje groot woord, met 25 personeelsleden worden er jaarlijks ongeveer duizend fietsen gemaakt. Wel in een nichemarkt, vanaf 1991 maken ze alleen maar titanium fietsen. Als je met die aantallen en productiekosten het nog steeds volhoudt, kun je ongeveer uitrekenen wat zo'n fiets moet kosten. Verder een wandelingetje gemaakt, me verbaasd over het aantal kerkgenootschappen en lui op bed gelegen. Je mag het lezen noemen maar dan wel met een slappe nek.

Steamboat – Del Norte

Na een snelle, warme douche bij een temperatuur van -2 vanuit het hotel naar de campsite gefietst. Daar ontbeten - vier boterhammen, eitje en een kom muesli - en om half 9 op pad voor een heel mooie maar ook zware dag. Bijna 135 km zijn er onder de wielen doorgegaan, en passant ook nog ruim 2200 m hoogtemeters. Klim vanuit

Steamboat - afgelopen winter viel er tien meter sneeuw (!), er was geen paniek en nimmer code rood - was geleidelijk en mooi. Na de Lynxpas gepasseerd te hebben was er lunch - vijf boterhammen, chips, paar ons druiven - en toen verder voor klim twee en drie. Vooral de tweede was mooi, fietsend op 2500 m hoogte en omringd door nog veel hogere bergen. Mooie vergezichten op de lager gelegen Colorado rivier. Colorado oogt veel rijker dan Wyoming met prachtige huizen op fantastische plekken. Wel zeven, acht maanden per jaar in de sneeuw, denk ik dan ook weer heel zekerig. Morgen een relatief gemakkelijke dag naar Frisco maar dan zal de wind wel weer tegen staan. So far ago from Frisco is volgens mij nog een regel uit een draak van een liedje van Nicolas Peyrac, maar dat als volstrekt nutteloze terzijde. We slapen op een mooie camping in Kremmling.

In Kremmling wakker geworden met een dikke laag ijs op de tent. Wel lekker warm geslapen maar als het nog kouder wordt, gaat misschien de fleece binnenzak uit de tas komen. Ik lig al in een zijden binnenzak, ook om de slaapzak 'schoon' te houden. Alles met ijs en al ingepakt, zorg voor later. Vanmiddag was alles in een kwartiertje droog. Mooie route weer, Ute pas letterlijk en figuurlijk als hoogtepunt. Vlak onder de top is een mijn waar molybdeen gedolven wordt. Het

eerste deel snel afgedaald, daarna wat geleidelijker en vanaf Silverthorne - outlet el dorado; het geld klotst hier tegen de plinten op - een mooi fietspad naar het hotel. Leuk stadje, wat compacter dan Steamboat en anders dan daar geen drukke vierbaansweg er doorheen. Net in het zonnetje echte koffie gedronken met Bon Iver uit de speakers. Dan blijft er weinig te wensen over! Morgen weer verder, voor het eerst ruim boven de 3000 m. Inmiddels een rusthartslag van net boven de veertig, de conditie is wel goed.

Vanmorgen Frisco verlaten, via een mooi aangelegd fietspad naar Breckenridge gereden. Veel pistes, leek ook wel een aardig plaatsje. Vanuit Breckenridge de klim over de Boreas pas aangevat. De weg is over de oude spoorlijn aangelegd en dus nergens steil. De pas werd gepasseerd op 3500 m hoogte. Daar waren nog resten van een station. In Breckenridge zelf stond ook nog wat oud materieel, o.a. de locomotief die werd gebruikt om sneeuw te ruimen. Zo te zien, aan de grootte en 'lompheid' van het materieel zorgen van andere aard dan een vastgevroren wisseltje dat heel Nederland platlegt. Na de lunch volgde de 'plains' van Colorado, een wat glooiend landschap maar wel op 3000 m hoogte. Bijna vijftig km wind tegen maar met Clive het klusje snel geklaard ("Hans, can you please slow a bit") en voor 14.00 uur binnen. Bushcamp in Hartsel, rondom een oude schuur. Heb nog nauwelijks een voorrem en de fietsenboer heeft de verkeerde blokjes meegegeven. Morgen met geknepen billen naar Salida fietsen en hopen dat de juiste daar voorradig zijn.

"Morning has broken", zong Cat Stevens ooit. Het was mooi opstaan vanochtend, prachtige lucht. Vervolgens roerei en bacon, de dag kan slechter beginnen! 'Winding

Wyoming' heeft een pendant in Colorado, ook vandaag weer veel wind tegen op de hoogvlakte. Clive is dan een perfecte maat, doet wat hij kan en houdt goed het wiel. Na vijftig kilometer eindelijk bos, mooie klim met rechts een rotswand en links een naar goudgeel verkleurend espenbos. Afdaling zonder voorrem was hachelijk. Bovenin nog veel wasbordgravel, de achterrem gebruiken is dan als remmen met een auto met versleten schokbrekers; je denkt dat je goed bezig bent maar het vertraagt niet echt. Het hield de snelheid er echter wel in en zodoende even na 13.00 uur al in Salida. Nu de trotse bezitter van nieuwe remblokjes en een reserve paar in de tas; wie doet me wat!

Sinds enkele jaren is er een extra vrije dag in Salida. Die is in het schema opgenomen om een van de trails in de buurt te doen. Het gaat dan vooral om de Monarch trail, een van de mooiste ter wereld naar verluidt. Shuttle naar de top en dan 1000 m (hoogte, geen afstand) afdalen over een lastig parcours, met veel keien etc.. Mijn fiets is er niet of in ieder geval minder geschikt voor, dus lekker 'thuis' gebleven. Rond 16.00 uur belde René me dat ze verdwaald waren, aan de verkeerde kant van de pas terechtgekomen, vijftig kilometer verderop. Met Wilbert de navigatiehelden opgehaald; dat kost hen nog wel een paar biertjes (en hoongelach). Zoals je ziet lopen de herten hier vrij rond, leuk om te zien. Morgen rustig dagje, wel een hoge pas. De dag erna rij ik waarschijnlijk als enige 180 km. Leg ik nog wel uit.

Tussen Salida en Del Norte is ruim 250 km 'niets' met uitzondering van Sargents dat echter al 65 km na Salida bereikt wordt. De organisatie heeft ervoor gekozen na Sargents nog bijna 50 km door te fietsen en dan de groep terug te brengen naar Sargents (en morgenvroeg v.v.). Op de bus passen echter niet alle fietsen; een plek te weinig. Vandaar dat het plan was dat ik in Sargents zou stoppen om dan morgen 180 km naar Dell Norte te fietsen. Maar...Jim die de bus bestuurt (en voor lunch zorgt) is in Salida achtergebleven met een lelijke hoornvliesontsteking. Wilbert, organisator die normaal meefietst, speelt nu voor chauffeur zodat zijn plekje op de dakdrager vrij kwam.

Lang verhaal kort: vandaag dus ruim 110 en morgen de rest. Vanuit Salida de Marshall pas (zonder hulpplan, geheel op eigen kracht!) overgegaan, als een dolle afgedaald naar Sargents. Na de lunch de rest gefietst, windje tegen en nog 500 hoogtemeters. Was leuk met Clive en Rob, goed samengewerkt. Nog zes anderen hebben

het van het oppikpunt tot de camping gefietst (dalen dus en wind mee) en de rest hield het na de lunch helemaal voor gezien. Nog maar twee die alles gefietst hebben en nog maar een die het ook op de eigenlijke dagen gedaan heeft (wie zal dat toch zijn?).

Negen uur aan een stuk geslapen en met een dikke laag ijs op de tent wakker geworden. Mooie dag met twee passen, de Cochetopa pas en later nog de Carnero pas, beide 3300-3400 m. Ik kan ontroerd raken door Erbarme dich (Bach), een mooie Ave Maria of sommige nummers van Radiohead maar tijdens de beklimming van de eerste pas klopte ook alles. Prachtige uitzichten, kleuren van een zich aandienende herfst, gevoel van ongekende kracht in de benen en een overweldigend gevoel van gelukkig en bevoorrecht zijn. Ik neem maar aan dat mijn ogen vochtig waren door de wind. Na de twee beklimmingen nog een lastig stuk tegen de wind in, voor mijn gevoel staat de wind al weken tegen. Morgen rustdag in Del Norte, ik slaap in het oudste hotel van Colorado.

Mooi opgeknapt en, zojuist met een aantal deelnemers vastgesteld, een prima bar. Nu rozig (eufemisme voor redelijk aangeschoten) in bed, morgen geen wekker!

Met een plaatsnaam als Del Norte en de rivier Rio Grande nabij, verwacht je dat John Wayne elk moment de hoek om kan komen. Niets is minder waar, in Del Norte heerst rust. De hoofdstraat is nog asfalt, de rest dirtroad. Het ziet er arm uit, en wat men niet meer gebruikt of wat niet meer rijdt, laat men buiten staan. Het is moeilijk in te schatten of het (verborgen) armoede is of 'just a way of living'. Rustig dagje verder, net heerlijk gegeten met de Amerikanen, Gerdi en René. Was gezellig, leuke en ook wel diepgaande gesprekken. Morgen begint de zwaarste week, lange dagen met veel klimwerk. Als eerste morgen over de Indiana pas, bijna 3700 m hoog. Vandaag op Strava gezien dat ik de Marshall pas dit jaar als snelste en als vierde (van 240) allertijden omhoog gereden ben.

Del Norte - Grants

Ik ben in Horca, het 19.40, ik lig al in mijn slaapzak en het is nog net boven nul. Vandaag het hoogste punt gepasseerd, helaas geen bord op de pas (Indiana pas). Er waren wel cowboys in actie. Bovenop was het koud, vooral door de ijzige wind. Snelle lunch dus en toen door voor de tweede klim, overigens eerst een lang stuk op hoogte gebleven; de afdaling zette pas laat in. Tweede klim was mooi, uitzicht op prachtig gekleurd gebergte. Kleuren zijn gevolg van de aanwezige metalen en mineralen. Weg

was hopeloos slecht. Mocht ik nierstenen gehad hebben dan zijn ze inmiddels wel vergruisd. Afdaling naar de camping was geleidelijk en lang met gedeelten waar het toch weer even opliep. De weg was wederom bagger, veel wasbord en het laatste deel een dikke laag gravel, wind weer tegen. We krijgen het niet voor niets zullen we maar denken.

Na ongeveer tien uur slaap opgestaan en niet eens de moeite genomen het ijs van de tent te kloppen. Ingepakt en toen de zon opkwam werd het nog een paar graden kouder. Bij vertrek stonden er al vier fietsen op de bus (!), vijf namen de echte route en de overigen een volledige 'asfaltroute'. Dat deden ze om de 'rocky road' van vandaag te vermijden. Ze hebben veel gemist! Het was prachtig, afwisselend (ijskoude) hoogvlakte, bos en wat ze hier

'pastoral meadows' noemen, soort alpiene weides maar dan - het is Amerika! - de overtreffende trap ervan. De weg was echter heel beroerd (zie foto), het was vandaag wel veertig kilometer 'hotseknotsen'. Je moet dan zo op de weg letten dat je eigenlijk te weinig oog voor de omgeving hebt. Laatste acht kilometer waren asfalt maar bergop en wind tegen. Rustig aan naar boven gereden, Clive in mijn wiel. Hij had het moeilijk en was blij uit de wind te kunnen blijven. Zijn 'tegenprestatie' - hulp bij het vervangen van mijn tubeless achterband; een echte klus - was evenzo onbetaalbaar. Bushcamp in Hopewell Lake zonder stromend water op 3000 m hoogte, niet oksel fris dus. Fleece binnenzak is uit de tas gekomen! Dat dan weer wel.

Vandaag de eerste volle dag in New Mexico, gisteren de staatsgrens gepasseerd. Ander landschap, nog nauwelijks loofbomen en ook de naaldbomen worden minder talrijk. Het wordt meer en meer struik en de eerste cactus is ook al waargenomen. Door een enkel gehucht, klein dorpje gereden. Ook hier veel armoede, vervallen huisjes en het gehele wagenpark van de laatste veertig jaar staat nog op het erf, veelal deels overwoekerd. Wat wel rijdt is oud en heeft een enkele keer nog een dichte uitlaatpot. Kort na de middag begon het te regenen. Dat is het met tussenpozen blijven doen. Wij waren voor 14.00 uur binnen, nog redelijk droog. Morgen wacht de zwaarste dag van de hele tocht, bijna 140 km met overwegend slechte wegen en ruim 2600 hoogtemeters. We zitten nu, in Abiquiu Reservoir, op ruim 2000 m hoogte en gaan morgen vanaf vertrek naar bijna 3500 m. Dan zou de ergste pijn met de lunch geleden moeten zijn

Niet de afstand (138 km) of het aantal hoogtemeters (2565m) maakte het een zware dag maar het wegdek. Het was zoals Stuart het uitdrukte 'brutal', het lastigste stuk van de hele tocht. Tussen km 30 en 80 was het alleen maar rots en stenen. Over dat stuk ruim vier uur gedaan, stijgend en dalend was het even beroerd. Het had eigenlijk weinig met fietsen te maken, zeker niet met mijn niet volledig geveerde fiets. Sowieso hadden maar zes van de dertien voor de 'echte route' gekozen, de rest ging voor de

pussy variant, 85 km redelijk vlak over het asfalt. Met drie anderen uiteindelijk de normale route ook helemaal gereden. Het was overigens wel mooi maar ik heb vooral heel veel mijn eigen voorwiel en de paar meter daarvoor gezien. De middag was mooi, op en neer rond 2800 m hoogte en ook tijd om op het landschap in me op te nemen. Uiteindelijk moe maar voldaan Cuba bereikt, en ook nog de luxe van een hotel!

Rustig dagje, vanmorgen ruim vijftig km door een western landschap gefietst. Toen weer terug vervoerd naar Cuba, morgenvroeg worden we in Mesa San Luis weer afgezet, zelfde principe als de dag van Sargents naar Del Norte. Overweeg om morgen maar het hele stuk naar Grants te fietsen, krap 200 km. Kreeg er bij de anderen de handen nog niet voor op elkaar. Dagje Remi zijn is echter ook niet erg, dat ligt deze eigenheimer wel.

Vandaag als enige gekozen voor de 'Chaco alternate'. Een alternate is een toegestane alternatieve route voor de Great Divide Mountainbike Route. Vaak is het een route die in eerdere versie van de kaart werd gebruikt of een alternatief als het veel geregend heeft en de officiële route modderig en goeddeels onbegaanbaar is. Omdat ik gisteren al ruim 50 km van de officiële route gedaan had en ook wel zin had in een dagje alleen door de grote leegte te fietsen, vandaag voor de lange omweg gekozen. Ruim 196 km in mijn eentje door desolaat New Mexico gereden. Op de playlist - had mijn EarPods in - toepasselijke muziek van o.a. Neil Young en America (Horse with no name; "after two days in the desert sun my skin began to turn red"). Fietsen ging goed, hitte viel mee (28 graden) en de wind stak pas de laatste 70 km flink op, overwegend tegen. Veel valse honden in deze streek, zag er vanmorgen drie een kadaver van een koe leeg eten. Hou mijn bearspray nog maar even bij de hand. Morgen dagje niks en dan nog zeven fietsdagen.

Laatste rustdag! Als Trump mijn foto's van Grants zou zien, zou hij vast, net als David Bowie zeggen: "this is not America"! De waarheid is echter anders, ook Grants oogt arm. Het ligt aan route 66, ooit een belangrijke, werk en inkomen verschaffende verkeersader maar dat is niet meer. Verder zullen de nabijgelegen uraniummijnen misschien ook meer werkgelegenheid gegeven hebben. Wat rest, is verval en leegstand. Gelukkig las ik op een bord dat God voor iedereen een plan heeft. Maar, vrij naar Jan Schaeffer, in een plan kun je niet wonen. Morgen maar weer fietsen, dat stemt een stuk vrolijker. De laatste lange dag, iets meer dan 140 km. Op het eind wacht bushcamp in Pie Town.

Grants – Antelope Wells

De laatste lange fietsdag, zeker niet de gemakkelijkste. De min of meer vaste scheiding van geesten was er weer; ruim de helft koos voor de korte, gemakkelijke shortcut en de rest voor de echte route. Na een geleidelijke klim door een mooie kloof belandden we op een traject van vijftig km met wegen van nu keiharde modder met diepe sporen van auto's en vee. Een gedeelte ging door een lavalandschap, erg mooi maar soms lastig om te fietsen. Na bijna honderd km 'strijden' was er eindelijk lunch. Verder ook nog een leuke melding van Strava, op een 26 km lang segment vanaf Grants ben ik, in ieder geval voorlopig, beloond met de titel KOM! De vijftig kilometer die na de lunch nog volgden waren ronduit k.. Wind tegen, wasbordgravel en een weg die maar omhoog bleef gegaan. Mijn zadel is wel duizend keer tegen mijn zitgedeelte gebonkt of vice versa maar het resultaat - een pijnlijke beurse reet - is hetzelfde. Na bijna 150 km en toch weer bijna 1400 hoogtemeters waren we blij in Pie Town te zijn. Gelooft of het niet maar mensen komen van heinde en verre om hier

taart te kopen. We slapen in en rond 'toasted house', net als eerder in Ladder Ranch een huis dat beschikbaar wordt gesteld aan fietsers en wandelaars die de continental divide volgen. De wandelroute volgt die overigens nauwkeuriger dan de fietsroute. Elke dag kruisen we de route wel een of meerdere keren, zo ook vandaag (zie foto). Ik slaap overigens buiten, een stuk frisser dan in het wat bedompte huis. En als ik straks moet plassen, wacht mij een prachtige sterrenhemel.

De route eindigde vandaag op een kruising, na ruim zestig kilometer. Omdat er de eerste honderd kilometer daarna op de route niks is, was er weer een shuttle naar een camping verderop, wel van de route af. Dat stuk, ruim veertig kilometer heb ik ook nog gefietst, op zich mooi maar weer de wind tegen, uitschieters naar windkracht 5 of 6. New Mexico kan me nog niet bekoren, de slechte wegen en de wind zijn daaraan zeker mede debet. Verder kunnen ze er hier toch wel een enorme rotzooi van maken. Grappig genoeg staan er wel overal borden "do not litter, 300\$ fine". Waarschijnlijk wordt er even streng gehandhaafd als bij ons in dertigkilometerzones. Ben vandaag voor het eerst echt moe; wasje doen - ik kan het nu redden tot de finish -, tent opzetten en douchen, het was een hele klus. We houden nog de hele week een straffe tegenwind, dat is ook wel uitputtend vind ik.

Het was afgelopen nacht in Cruzville heel helder, dus koud. Als de zon opkomt, wordt het nog even iets kouder maar daarna warmt het snel op, tot uiteindelijk rond de 30 graden vanmiddag. Bijna 100 km gefietst; landschap, wind en wegdek waren afwisselend en ik voelde me beter dan gisteren. Het wordt nu wel aftellen, morgen nog een laatste dag met veel klimmen. Hier in Beaverhead work center een van de laatste keren bush camp. Er is vandaag niet meer dan een pit toilet (pot boven een beerput). Jezelf wassen is dan behelpen met een sproeikop aan de waterslang, categorie fris maar niet onprettig. Het geeft in ieder geval de illusie van (redelijk) schoon zijn.

Vanmorgen bij het ontbijt in Beaverhead work center hadden we zicht op een grote kudde koeien die door een zestal cowboys richting veewagens gedreven werd. Het samenspel tussen de cowboys was mooi om te zien. Ze hadden het vaker gedaan, dat was te zien. Verder wel een mooie dag met een hele reeks vrij steile beklimmingen door een overwegend bosrijk landschap. Ik had meer het landschap van Breaking Bad

verwacht, meer kale woestijn dus, maar misschien komt dat nog. Benen waren goed, stuurmanskunst ook en dat was weer nodig. In de andere staten zagen we nog wel eens wegonderhoud maar dat is hier even zeldzaam als een witte kerst in Nederland. Morgen is er weer stromend water - vanmiddag nog in een koud Lake Roberts gezwommen - een hotelbed en 4G/WiFi. Het is overigens prettig te ervaren dat het ook zonder dat alles prima lukt om de dag goed door te komen.

Vanmorgen mijn telefoon vergeten en dat was maar goed ook want ik heb wat ze hier een '360 over the handlebars' noemen gemaakt. Enthousiast gemaakt door James, een van de begeleiders die de Divide driemaal als race gedaan heeft, met een aantal anderen voor de Continental Divide Trail (CDT) alternate gekozen. Je volgt dan het wandelpad. Het was steil, smal en af en toe eng wanneer het pad langs een afgrond kronkelde. Mijn fiets is daar absoluut niet geschikt voor. In de afdaling bij een 180 graden bocht met flink wat hoogteverschil stuitte ik op een grote steen en ging ik voorover in een salto. Nu hier en daar wat schaafwonden en blauwe plekken. Het was wel een van de mooiere trajecten van de route, geen spijt dus. Na de trail over veilig en vertrouwd asfalt naar Silver City gereden. Leuk historisch centrum, wel veel winkeltjes met dezelfde meuk. Nog dik 200 km tot het eindpunt, morgen al een afscheidsdiner omdat we vrijdag pas laat bij het hotel zijn.

Vandaag was een uitzondering op de regel 'never an easy day on the Divide'. Eerst nog een laatste klim vanuit Silver City naar boven de 2000 m, daarna linksaf de onverharde weg op en geleidelijk dalend naar Separ. Beetje dor landschap maar eindelijk wel grote cactussen gezien. Na 85 km zonder veel moeite in Separ beland, een oude handelspost aan de Interstate (10). Vanaf Separ is het nog iets van 115 km tot aan de grens maar dat doen we morgen. Er was vandaag een shuttle naar Lordsburg, ruim dertig kilometer westelijk van Separ. Ik had geen zin om te wachten en ben op de fiets naar Lordsburg gegaan. Volgens de Amerikanen levensgevaarlijk maar op de brede 'shoulder' is plek zat en het mag hier, overigens niet op alle Interstates. Lekker door kunnen fietsen wat resulteerde in 37,1 km per uur gemiddeld. Dat is best hard. Morgen komt er een einde aan een mooie reis. Ik ben geen dag met tegenzin opgestapt en het was fysiek minder zwaar, emotioneel minder belastend dan ik vooraf verwachtte. Het smaakt naar meer.....

Het zit erop. Laatste 115 km gingen door niemandsland. Zelfs al lukt het je om illegaal de grens te passeren, dan nog is het een hele klus om het 'promised land' ook echt te bereiken (en er voet aan de grond te krijgen). Onderweg passeerden we Hachita, een vervallen stadje dat gezien de staat van de kerk zelfs door God verlaten lijkt te zien. Er was een vaag plan om als groep te fietsen maar daar hadden Clive en ik geen zin in. Lekker samen gefietst en de hele tocht nog eens doorgenomen. Na de lunch met enig genoeg kunnen constateren dat de groep door de verwachte ergernissen - slechts een enkeling wil kopwerk doen, Amerikanen snappen niks van waaiers en in de wind rijden, eraf wapperen zelfs als het langzaam gaat etc. - uiteengevallen was. Tussen de vijf kwartier en twee uur na ons kwamen ze druppelsgewijs binnen. Wij waren toen al aardig tipsy van drie blikjes bier, genuttigd op redelijk lege maag en in de hete zon. Met zijn allen even de grens overgelopen en toen barstte er nog een soort van zwartepietendiscussie los over wel of niet dragen van een sombrero. Die waren als grappig bedoeld welkomscadeau aangereikt. Het zou de donkere Mexicanen dom doen lijken en discrimineren(?!). Ik werd er een beetje moe van, van de weeromstuit nog maar een biertje opengetrokken. Daarna een vlotte autorit naar Tucson waarvan ik niet alles exact meegekregen heb. De 400 km waren zo voorbij dus enig overpeinzend 'slapnekken' zal er wel zijn geweest. Nu in bed, nagenietend van een prachtige reis.

